

י"ל ערב שבת פרשת תרומה
א' בדר"ח אדר "מרבין בשמחה"
ה'תשע"ה
הי' תהא שנת המשיח עלינו!

תקנות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקנות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ – ב"קו" – שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעור' לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים – ד'

מחזור ל"ד (גימטריא "גאל" ישראל!) || שנה ל"א – ר"ת "לכתחילה אריבער"
בעז"ה יום ד' פרשת תרומה כ"ט שבט – ערב ר"ח אדר ה'תשע"ה || הי' תהי' שנת המשיח עלינו

סיום הלכות קדוש החודש והתחלת הלכות תעניות

בפרשת משפטים מודגש שדיני התורה צריכים להיות על פי הוראת
הבית דין, ולהתדיין לפני הבית דין של ישראל והסנהדרין, וגם בקידוש
החודש מודגשת מעלת הבית דין, שרק הבית דין והסנהדרין הם אלו
שקובעים ומסדרים ומקדשים החודש והלוח;

מיד בתחילת פרשת משפטים נאמר² "ואלה המשפטים אשר תשים
לפניהם", ומוזה לומדים חז"ל, שאת כל דיני התורה צריכים להביא לפני
בית דין של ישראל והסנהדרין, ולא לפני ערכאות של עכו"ם. וכמו שאומר
רש"י בד"ה "**לפניהם**" וז"ל: "ולא לפני גויים, ואפילו ידעת בדין אחד שהם
דנים אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם. שהמביא דיני ישראל
לפני גויים, מחלל את השם ומייקר את שם העבודת כוכבים להשביחם (נ"א
להחשיבם) וכו"ו. היינו שפרשה זו מדגישה שכל דיני התורה של יהודים
מביאים לפני הבית דין של ישראל והסנהדרין ולא ח"ו לפני הגויים, כי
לבית דין של ישראל נותן ה' את הכח להחליט ולקבוע ההלכה, וכך בכל דיני
ממונות הכתובים בפרשת משפטים.

בושה וחרפה! ערכאות!...

וממשיך רש"י, שהמביא דיני ישראל בפני הגויים מחלל את השם
ומייקר ומחשיב את האלילים; וחבל חבל ומצער ומביש שהביאו את
השיפוט על בעלות 770, בית הכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים
של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א – בפני ערכאות של גויים ר"ל,
ואלה היום מערערים ומפריעים בעניני הרבי ומלך המשיח, ומובטחים
אנו שיערה עליהם רוח ממרום ויחזרו בלב שלם ובשמחה!

וכך גם אנו מוצאים בהמשך הפרשה על חשיבות הבית דין שנאמר³
"אם לא ימצא הגנב, ונקרב בעל הבית אל האלקים אם לא שלח ידו
במלאכת רעה: על כל דבר פשע, על שור וגוי' עד האלקים יבא דבר שניהם,
אשר ירשיען אלקים ישלם שנים לרעהו", היינו שהתורה קוראת לבית דין

סדר זמנים

א. הסבר סדר ההלכות האחרונות של ספר "**זמנים**" ברמב"ם נראה
פשוט: אחרי שמסיים הרמב"ם את ההלכות ע"ד פרטי המועדים כמו ראש
השנה וסוכות, כותב את הלכות **שקלים**, שאמנם הם לא קשורים עם
המועדים אלא עם הקרבנות, אבל בכל זאת כותב אותם הרמב"ם בספר
"זמנים" (בסיום כל המועדים); כי נתינת השקלים צריכה להיות בזמן
מסויים בשנה, לפני ר"ח ניסן. כי מר"ח ניסן צריכים לקנות את הקרבנות
מהתרומה החדשה, כי הוא כמו שנה חדשה, ולכן ההלכה הכתובה במשנה
בתחילת מסכת שקלים¹ "**באחד באדר** משמיעין על השקלים", ובפועל
מתחילים להביא ולתרום ולקבל השקלים מט"ו באדר (כדי שיסיפיקו לקנות
הקרבנות החדשים עד ר"ח ניסן) ולכן גם משניות "שקלים" הם בסדר
"מועד" ולא בסדר "קדשים", כי זהו ענין התלוי בזמנים.

ואחרי הלכות שקלים כותב הרמב"ם את הלכות **קידוש החודש**, שהן
ההלכות הדנות כיצד קבעים את סדר החדשים והזמנים, ואחרי שמסיים
הרמב"ם ע"ד המועדים וההלכות והדינים מדאורייתא, כותב הרמב"ם את
הלכות תעניות, בהן מדובר ע"ד התעניות שאינן כתובות בתורה אלא בכתבי
הקודש – בנביאים שתיקנו אחרי חורבן בית המקדש הראשון (וגם השני).

ואחריהם כותב הרמב"ם הלכות **מגילה וחנוכה** שהן תקנות חכמים: על
מגילה ופורים כתוב בכתבי הקודש ב"כתובים" – במגילת אסתר שהי'
בגלות בין בית המקדש הראשון והשני, ו**חנוכה** לא כתוב בכתבי הקודש,
אלא תקנת חכמים (הכתובה בגמרא) שניסים אלו היו בזמן בית שני.

בית דין של ישראל

ב. את הלכות **קידוש החודש** התחילו בפרשת **משפטים**, ואפ"ל הקשר:

גם בקידוש החודש וגם בפרשת משפטים מודגש הקשר ומעלת הבית
דין והסנהדרין:

² משפטים כא, א.
³ משפטים כב, ז-ח.

¹ שקלים פ"א מ"א.

חותמים "מקדש השבת וישראל והזמנים", שכן "שבת מקדשא וקיימא" מצ"ע, אבל קדושת הזמנים היא רק אחרי קדושת ישראל.

על פי שנים עדים

ד. ועוד פרט אחד חשוב שרואים גם בדיני ממונות שבפרשה, וגם בקידוש החודש כפי שנכתב בגמרא וברמב"ם, שאת קידוש החודש מקדשים הבית דין ע"פ ראיית ועדות העדים, כמו בדיני ממונות שנאמר¹⁰ "על פי שנים עדים יקום דבר", וכך גם בקידוש החודש צריכים שני עדים הכשרים לעדות.

שלושת הרגלים ע"פ הסנהדרין

ה. עוד ענין שרואים בפרשת משפטים הקשור לקידוש החודש:

הפעם הראשונה בתורה שמונה את כל שלשת הרגלים היא בפרשת משפטים, [אמנם על פסח כבר נאמר בפרשת בא, אבל לא ע"ד שאר המועדים, ובפרשתנו אמנם לא מדובר על ראש השנה ויום הכיפורים וראש חודש, שגם הם נקבעים על פי קידוש החודש, אבל על עיקר הימים הטובים – ג' הרגלים – נאמר **לראשונה** בפרשה זו], שאכן כתובים כמה פסוקים על דבר **כל שלשת** הרגלים, שנאמר¹¹: "שלש רגלים תחוג לי בשנה: את חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות כאשר ציויתך למועד חודש האביב וגו'; וחג הקציר **ביכורי** מעשיך וגו'; וחג האסיף בצאת השנה באספך את מעשיך מן השדה: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה': לא תזבח על חמץ דם זבחי ולא ילין חלב חגי עד בקר".

וכנ"ל החגים נקבעים ע"פ קידוש החודש של הבית דין, וכאן לראשונה בפרשה אחת מדובר על שלשה רגלים ומועדים יחד.

"תקו¹² חוט השני"

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך

על סיום הלכות קידוש החודש

- א. קידוש החודש והמועדים מסורה לבית דין והסנהדרין.
- ב. ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם – בידם וברשותם לפי פסקם.
- ג. קידוש החודש אפילו מוטעין נקבע ע"פ בי"ד – עדות זו תהא מסורה לכם.
- ד. סיום הל' חנוכה וס' זמנים ע"ד שלום בית – ובפרשת תרומה ושכנתו בתוכם – איש ואשה זכו שכניה שרוי.

...

בעז"ה יום ועש"ק פרשת תרומה א' אדר ב' דר"ח
ה'תשע"ה – ה' תהי' שנת המשיח עליין

סיום הלכות תעניות והתחלת הלכות מגילה וחנוכה

יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה

א. את הלכות תעניות מתחילים בערב ראש חודש אדר, ומסיימים ביום השני **דראש חודש אדר**, וי"ל הקשר:

הלכות תעניות מבטאים את הפיכת הצרות לשמחה, הפיכת הגזירות לשמחה, והפיכת התעניות לימים טובים, כמו שכותב הרמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות תעניות¹³: "כל הצומות האלו עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהן עתידים להיות יום טוב וימי ששון ושמחה, שנאמר¹⁴: כה אמר ה' צבאות, צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו".

¹⁰ שופטים יט, טו.

¹¹ משפטים כג, יד-יח.

¹² יהושע ב, חי. עיין ברש"י שפירוש "תקות" – "מלשון קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך והשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹³ הלכות תעניות פ"ה הי"ט.

¹⁴ זכרי' ח, יט.

ולדיינים בשם **אלקים** שהם המייצגים את האלקים כאן למטה בעולם, וכן מתרגם התרגום אונקלוס את המילה אלקים: **"דייניא"**.

וכן כל הדיני ממונות הכתובים בפרשת משפטים מסורים ולפי פסק הדיינים.

מקדש ישראל והזמנים

ג. וגם בהלכות קידוש החודש מודגש הכח והפעולה של הבית דין שדווקא להם יש את הסמכות והכח לקבוע ולסדר את החדשים, כמש"נ בפרשת בא⁴: "החדש הזה לכם ראש חדשים", ואומרים חז"ל ע"ז בגמרא⁵ ונפסק להלכה ברמב"ם בהלכות קידוש החודש⁶: "עדות זו תהי' מסורה לכם", היינו שדווקא הבית דין והסנהדרין הם שמקבלים את העדות, וקובעים ומקדשים את החודש. ולא כמו קביעת השבת ש"מקדשא וקיימא" וכל אחד יכול בעצמו למנות את הימים.

וז"ל הרמב"ם בהלכה זו: "אין ראיית הירח מסורה לכל אדם כמו שבת בראשית, שכל אחד מונה שישה ושובת בשביעי, אלא **לבית דין** הדבר מסור, עד שיקדשו בית דין ויקבעו אותו היום ראש חודש – הוא שייהי' ראש חודש. שנאמר: "החודש הזה לכם" – עדות זו תהי' מסורה **לכם**".

ועד כדי כך מסור הדבר של קביעת החודש והמועדות לבית דין והסנהדרין, שאפילו אם היתה טעות בעדות ובקביעת החודש – הדבר מסור לבית דין, שאם הם קבעו את הראש חודש, הרי זה מחייב את כלל ישראל, וכמו שאומרת הגמרא⁷ במסכת ראש השנה שלומדים זאת ממה שכתוב בתורה בפרשת המועדות שבפרשת **אמור**⁸: "אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדים", וכתוב **"אותם"** בכתוב חסר בלי ואי"ו – **"אתם"**, ונדרש כמו **אתם** – שהדבר תלוי בבית דין, ומוזה שכתוב בפסוק זה שלש פעמים דורשים מזה שבכל אופן אפילו כשהיו לבית דין טעויות – נקבע על פיהם שאמרו מקודש, וכמו שאומרת הגמרא שם: "הרי הוא אומר אתם אתם אתם **ג' פעמים**, אתם אפילו שוגגין, אתם אפילו מזידין, אתם אפילו מוטעין".

וז"ל הרמב"ם שם⁹: "בי"ד שקידשו את החודש, בין שוגגין בין מוטעין בין אנוסים [הרמב"ם כתב לפי הספרא, שאמנם בגמרא שלנו כתוב אפילו מזידין – ז.א. שהיתה כוונה זדונית לקבוע את היום הלא נכון, אבל בספרא כתוב "אנוסים", וכן הוא בספר המצוות להרמב"ם] – הרי זה מקודש, וחיובים הכל לתקן המועדות על היום שקידשו בו, אף על פי שידוע שטעו, חייב לסמוך עליהם, שאין הדבר מסור אלא להם, ומי שצוה לשמור המועדות הוא צוה לסמוך עליהם שנאמר: אשר תקראו אותם".

היינו שהלכות קידוש החודש מדגישים את גודל הכח של היהודים ושל החכמים שנמסר לבית דין להחליט ולקבוע ולעשות את הזמנים שעל פי זה עושים את הראשי חדשים, ואפילו אם טעו הבית דין, וזהו גם תוכן הנאמר בפרשתנו: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם".

וכמו שגם אם לגויים יש את אותו הדין חייבים ללכת דווקא לבית דין "לפניהם", ע"ז גם בקידוש החודש נקבע הדבר ע"פ הבית דין גם אם טעו.

ובפרשת משפטים כתוב **"תשים לפניהם"** – היינו שבידם וברשותם נתון הדבר להחלטתם ופסיקתם.

וזהו מה שאומרים ומברכים בתפילת העמידה ובקידוש של המועדים שחותמים **"מקדש ישראל והזמנים"**, וכמו שאומרת הגמרא "ישראל איהו דקדשינהו לזמנים", היינו שישראל הם אלו שמקדשים ועושים הזמנים והמועדים, משאי"כ בשבת לא אומרים מקדש ישראל, וכשחל יו"ט בשבת

⁴ בא יב, ב.

⁵ ראש השנה כב, א.

⁶ הלכות קידוש החודש פ"א ה"ה.

⁷ ראש השנה כה, א.

⁸ אמור כג, ב, ד, לו.

⁹ הלכות קידוש החודש פ"ב הי"י.

בעז"ה מוצ"ק פרשת תרומה ב' אדר
ה'תשע"ה – ה' תהי שנת המשיח עליון
סיום הלכות מגילה וחנוכה וכל ספר השלישי ספר זמנים
והתחלת ספר הרביעי ספר נשים – בהלכות אישות

החודש אשר נהפך לשמחה!

א. גם הפעם ההשגחה פרטית היא **נפלאה!** שבראש חודש אדר התחילו את הלכות מגילה (וחנוכה), שהרי נס הפורים הכתוב **במגילת** אסתר פעל על כל **חודש** אדר כמו שכתוב במגילה **"והחודש"** אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, ולכן **כל החודש** צריך להרבות בשמחה – **"משנכנס** אדר מרבין בשמחה", וגם אחרי פורים ושושן פורים – **מרבין** בשמחה מיום ליום. ומזה נפסק להלכה בירושלמי שכל החודש כשר לקריאת המגילה, ובר"ח אדר התחילו הלכות **מגילה** ומסיימים למחרת.

כל התורה ניתנה לעשות שלום!

ב. הקשר של הלכות אלו לפרשת תרומה אפשר לומר:

בסיום הלכות **חנוכה** מדובר על דבר גודל ענין השלום, שלום בין אדם לחבירו ושלום בית בין איש לאשתו, שלכן נר שבת קודם לנר חנוכה משום **שלום בית**, ו"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר: דרכי דרכי נעם וכל נתיבותי שלום!"

והקשר לפרשת תרומה הוא בולט: כי מדובר ע"ד השראת השכינה שבמשכן ובמקדש כנאמר בתחילת הפרשה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", והרי אומרים חז"ל (ומרומז במילה **בתוכם** (ו"בתוכו לא נאמר"), בתוך כל אחד ואחד – בתוך כל בית יהודי, שכל זוג ובית יהודי הוא ביהמ"ק ומשכן) "איש ואשה זכו שכינה שרוי ביניהם" (ומרומז גם באותיות איש ואשה: כי **איש** הוא אש – י, **ואשה** זה אש – ה, ואם זכו ויש שלום ביניהם הרי זה אש י-ה, אבל אם לא זכו אין שורה השכינה, ואז זה אש שורפת ר"ל, שזוהי מעלת השלום בית, שעל כך מדובר בסיום הלכות **חנוכה** וכל ספר זמנים, ומתקשר לספר הבא והלכות הבאות ספר **נשים** והלכות **אישות**.

ויש לומר, שלכן זה סיום ספר **השלישי** – **זמנים** והתחלת ספר **הרביעי** – **נשים**; כי **השלש** מורה על השלום, כביאור כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות בקשר למתן תורה שהי' בחודש השלישי וביום השלישי כדברי הגמ' בסוגיא דמ"ת במסכת שבת "בירחא **תליתאי** וביומא **תליתאי**"¹⁸ (ורי נסים גאון מונה שם עוד ענינים בקשר למ"ת הקשורים עם מספר שלש), והביאור הוא שה-2 מסמל את השוני והפירוד וה-3 מסמל את המיזוג והאחדות והשילוב וההכרעה בין השנים, ע"ד דברי חז"ל "יבוא השלישי ויכריע ביניהם", שהשלישי משלב ומאחד ומחבר את השניים, ופועל השלום.

וספר **נשים** הוא ספר **הרביעי**, כי מספר ארבע קשור לפרצוף הרביעי – ספירת המלכות, המקבלת מהספירות שלמעלה ממנה וגי-ד' אומרת הגמרא בשבת שמורה על גמול דלים, שזהו ענין החיבור וההשפעה מהמשפיע למקבל – הדל, ספירה רביעית.

[ובימינו אלה רואים דבר **נפלא!** שיש **סערת שלגים** כאן ובארץ הקודש ובהרבה מקומות בעולם, מתאים עם מ"ש בספרים ומובא באל"י רבה ש"יוגש" ר"ת: ו' יהי ג' שבט – שלג גדול יהי וקור. ורואים שנבואה זו מתממשת במיוחד השנה שר"ח שבט ה' ביום ד' ובמילא ג' שבט ה' ביום ועש"ק.

השלג מורה על ענין השלום והשלום – הוא יורד ב**נחת** ולא בגבורה כמו גשמים, והופך את הכל ללבן, שמסמל את השלום והפשטות והאחדות.

והאותיות **שלג** מורים על ענין השלום כנ"ל שמתבטא במספר שלש, ש' 3 במאות, ל' 3 בעשרות, ג' 3 ביחידות; שמורה על גודל ענין האחדות והשלום.

היינו שכל המטרה והתכלית והייעוד של צומות אלו שבאו בגלל החורבן היא ביטולן והפיכתן לששון ולשמחה ולימים טובים, כי זוהי כל מטרת החורבן הגלות והצער, **ירידה זו צורך עלי!** לא רק לבטל את הצער והמיצר והגלות, אלא שהגולה עצמה תהפוך לגאולה, והצער לשמחה, וימי התעניות עצמן יהיו ימי שמחה וימים טובים, שזהו ענין מה שכתוב בזהר שלעתיד לבוא יהי "אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא" בתכלית השלימות.

היינו שבפנימיות החורבן מונח שם המטרה – בניית בית המקדש, וכן פנימיות הגלות והייסורים הם לא רק על מנת לבטלן, אלא אדרבה – להופכם מצרה לרוחה ומשעבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול!

וזהו גם התוכן של חודש **אדר** וימי הפורים, שהרי בימי הראש חודש לומדים הלכות אלו: שענינו של חודש אדר הוא הפיכת הצער והצרות לששון ולשמחה ולימים טובים, כמ"ש במגילת אסתר¹⁵ **"והחודש"** אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, היינו שע"י ביטול הגזירה בימי הפורים – נהפך **כל החודש** לשמחה גדולה, ולכן בכל החודש מרבין בשמחה, וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ שמיום ליום **מרבין** יותר, כי אם השמחה היא כמו אתמול – לא נתקיים היום **"מרבין** בשמחה". ומתאים שבראש חודש אדר לומדים את הלכות תעניות, שענינם כפי שמסיים הרמב"ם שיתבטלו ויהפכו לשמחה ולמועדים ולימים טובים, ואלו יהיו הימים הכי שמחים בשנה, כיתרון האור שבא ונהפך **מן החושך!**

ואפשר לקשר זאת עם הגמרא במסכת תענית¹⁶ שאומרת "כשם משנכנס אב ממעטים בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה", ומבאר כ"ק אד"ש מה"מ שמה שהגמרא מקשרת בין שני הענינים משמע שיש להם קשר תוכני פנימי, שבימי האבלות שממעטים בשמחה בפנימיות המטרה היא השמחה, כנ"ל שכל מטרת החורבן והגולה היא הפיכתם לבנין ולגאולה! ומכיון שהחורבן והצער הם גדולים ביותר, לכן גם הייעוד והשמחה תהי' **גדולה** ביותר! שזהו התוכן מה שאומרים על ימי ג' השבועות ותשעת ימי חודש אב: "יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים", וע"פ הפסוק הנ"ל בזכרי', כי בפנימיות כל מטרתם היא הגאולה והשמחה, וכל התעניות יהפכו לשמחה. [וכתוב בספרים ומובא בשיחות אד"ש, שימי ג' השבועות של האבלות בין י"ז בתמוז לתשעה (מל' תשועה) באב הם 21 יום, כנגד 21 ימי מועדים בשנה].

וכן חודש אדר כנ"ל נהפך כמ"ש בפסוק הנ"ל "מאבל ליום טוב", שהתבטל האבל ונהפך לימים טובים ולשמחה.

[ואפשר לקשר זאת עם מספר הפרק והפסוק הנ"ל בזכרי' וכן מספר ההלכה ברמב"ם שהיא בפרק **חמישי** הלכה **יט**: **חמישי** אותיות **משיח**, כי המספר חמש הוא מספר שלמעלה מהעולם המחולק ב' סוגים וד' עולמות וכו', והמשיח הוא בספירת **הכתר** שלמעלה מהעולם, וי"ט ר"ת ימים טובים, שכל הצומות יהפכו לימים טובים.

ועד"ז בזכרי' הפסוק הוא בפרק ח' פסוק **י"ט**: ח' מורה על המשיח שהוא השמיני מ"שמונה נסיכי אדם" שמורה על המספר שלמעלה מהטבע וי"ט ראשי תיבות ימים טובים.

והרמב"ם מצטט הפסוק שמסיים במילים "והאמת והשלום אהבו", כי ענין השלום מביא את הגאולה, שהחורבן בא בגלל שנאת ח"נ¹⁷, וכשבטלה הסיבה ומתחזק השלום והאחדות בטל החורבן וצריכה לבוא הגאולה].

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות תעניות

- א. תכלית התעניות שייבטלו ויהפכו לימים טובים ולשמחה.
- ב. חודש אדר – החודש אשר נהפך לששון ולשמחה.

•••

¹⁵ אסתר ט, כב.

¹⁶ תענית כט, סע"א.

¹⁷ יומא ט, ב.

¹⁸ שבת פח, א [פח גימטריא פז בתוספת א', ועל התורה נאמר בתהילים (יט, יא): "הנחמדים מזהב ומפז רב", ואולי לכן פח – א' יותר על פז].

וע"פ המדקדקים הסוברים שהשורש של המילים והפעלים של 3 אותיות שרשם ועיקרם הוא 2 אותיות, א"כ שרש המילה שלג הוא כבמילים שלום ושלוח, כן תהי לנו!]

"תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכות ברמב"ם לזמן, פרשת השבוע והתאריך על סיום הלכות מגילה וחנוכה וכל ס' זמנים

- א. בר"ח אדר מתחיל הנאמר במגילה "החודש אשר נהפך לשמחה".
ב. סיום ההלכות והספר ע"ד שלום בית – ובפרשת תרומה ושכנתי בתוכם – ע"י ובזכות שלום בית השכינה שרוי, כל בית וזוג יהודי – בית מקדש ומשכן.
...

2 סיפורים מדהימים – פרסום ראשון!

הידור חדש!

א. השבוע סיפר לי ידידי הרה"ת מנשה שיחי פרמן, שליח כ"ק אדי"ש מה"מ למדינת צ'ילי – אביו הרה"ח יוסף ע"ה (יוסק'ה) פרמן שהי' במשך הרבה שנים הבעה"ב של מאפית המצות בכפר חב"ד בארה"ק וחבר ועד כפר חב"ד, כל שנה אחרי ההתוועדות במוצאי שבמחת תורה בחלוקת כוס של ברכה קיבל מכ"ק אדי"ש מה"מ כמה בקבוקים קטנים עבור כמה מוסדות: בשביל מאפיית המצות, ועבור ועד כפר חב"ד, ועבור כפר חב"ד ב' וכו'.

בשנה א' באמצע ה"כוס של ברכה" הודיעו לבן מנשה שיחי שהאבא נמצא ב770 ונראה שאינו מרגיש טוב, הבן רץ לראות את אביו והי' נראה שהוא נרעש ונסער, ושאל אותו לפרש המצב, והאבא ר' יוסק'ה ע"ה ענה: "לא קיבלתי הבקבוק!" ולכן הוא נפעם ולגמרי לא רגוע...

והבן שאל הרי אני רואה בידך כמה בקבוקים!! וענה לו: "כן, קיבלתי בקבוקים, אבל לא עבור המאפי" (ור' יוסק'ה הי' מסור והשקיע הרבה כוחות במאפי, ולכן לגמרי לא הי' רגוע...)

הבן מנשה שיחי הציע שיכנסו מחר למזכיר הראשי של הרבי הרב חודקוב ע"ה, אולי דרכו יוכלו לברר הענין.

ולמחרת אחרי תפילת שחרית הם נכנסו להרב חודקוב וסיפרו לו הדאגה, והרב חודקוב אמר תנו לי יום "לחשוב" על הענין, ותבואו חזרה מחר אחרי תפילת שחרית.

למחרת אחרי תפילת שחרית, הם נכנסו להרב חודקוב, שקיבל אותם בחיוך רחב מלחי אל לחי. ואמר להם: שאלתי על כך את הרבי ואמר לי. בראש השנה הוא מקבל על עצמו כל שנה הידור חדש, והשנה קיבל ע"ע לא לערב חמץ עם ענין המצות, ואמנם שכמובן בודאי המשקה לא בא במגע עם המצות, אבל ההידור הוא שאינו רוצה לערב את ענין ה"משקה" שהוא חמץ עם ענין המצות, ולכן לא נתן לו הבקבוק. אבל אינו מראה על שום חולשה בענין המצות.

ואז ר' יוסק'ה נרגע וחזר לשמחתו.

ומכך לומדים, שלמרות שענין ההידור החדש בר"ה הוא ענין "עצמי" אצל הרביים ולא גילו זאת לאחרים, אבל כאן במקרה זה כדי להרגיע יהודי שאינו שלו ולא יכול להירגע, הי' מעין מס"נ לגלות לו הענין הפרטי, כדי לעזור ולשמח יהודי.

דברי תורה משמחים!

סיפר לי השבוע יהודי לא חסיד, מתלמידי הרב גוטמן ראש ישיבה ליטאי, שהי' ראש ישיבה כאן בישיבת תות"ל המרכזית ב770, בזמן הרבי הקודם הריי"צ.

אחרי הסתלקות הרבנית הצדקנית מרת חנה נ"ע, אמו של כ"ק אדי"ש מה"מ, הגיע הרב גוטמן לניחום אבלים.

אמר לו כ"ק אדי"ש מה"מ: תגיד לי הרב גוטמן, בדין "שומע כעונה" האם מותר לאבל לשמוע ממי שאומר לו דברי תורה?

ואמר לרבי הרב גוטמן, בדיוק היום נתתי שיעור בענין הזה, והסקתי שהדבר תלוי מאיזו סיבה האבל אסור בדברי תורה, אם בגלל הפסוק בפרשת שמיני "וידום אהרן", היינו שאסור לו לדבר, אבל מותר לשמוע. אבל אם מקור האיסור מצד הפסוק "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", ולאבל אסור לשמוח. ממילא גם אסור לשמוע דברי תורה המשמחים. ועיי"כ אמר הרבי: "לי נראה שא"כ עפ"ז מותר לאבל לשמוע דברי תורה, כי זהו צער בשבילו אם שומע ואינו יכול להעיר ולהגיב".

עוד בקשר לכ"ב שבט יום הסתלקות הרבנית הצדקנית חי' מושקא נ"ע זי"ע אשת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אשת חיל! בטח בה לב בעלה!

בשמיני עצרת היתשלי"ח פגשתי את הרה"ח לייבל ע"ה ביסטריצקי (שהי' ראש חברת "הצלה" בקראון הייטס) ודיברתי איתו כשיצא מחדר הרבי, וסיפר לי שביקשו את הרבנית חי' מושקא שתאמר שהרבי צריך לישוע לבית הרפואה.

ועיי"כ ענתה הרבנית: "אנו כבר נשואים קרוב ל-50 שנה (בשנת תשל"ט מלאו 50 שנה) ואף פעם לא עשיתי ולא אמרתי דבר שיתכן שבעלי לא מרוצה מזה ב-100 אחוז..." ואיזה אישה בעולם יכולה לומר דבר כזה...

זהו מחייב אותנו לא לעשות או לדבר או לחשוב דבר שיתכן שלא יעשה נחת רוח שלימה ואצ"ל מה שיגרום חי'ו עגמת נפש לרבי.

הנאומים רק לפני

בשמיני עצרת תשל"ח לפנות בוקר כולם אמרו לרבי שצריך להסכים ללכת לבית הרפואה (הרופאים והעסקנים ובני המשפחה) והרבי ביקש שהרבנים לא יגידו, כי לרב חייבים לשמוע... והרבי אמר לנוכחים סביבו: בימים אלו פתחו באו"ם את "עצרת הבטחון", והנהוג כל שנה שבאים נציגים מכל המדינות וכל נציג נואם בפני העצרת ואומר את דעת המדינה שמייצג, ואח"כ עושים הצבעה, וכותבים ומפרסמים ההחלטות. ואפשר לחשוב שההחלטות נכתבות ע"פ הנאומים וההצבעה, אבל אינו כך, הנאומים וההצבעה הם רק לפני, וההחלטות כבר כתובות מראש.

וכמו"כ כל אחד מכם, אומר הרבי, שיגיד ואשמע דעתו בענין זה, אבל דעו לכם שההחלטה כבר ישנה...

ומרופאיו של הרבי ד"ר פלדמן שיחי, אמר שהרבי הסביר לו שרוצה שהרפואה תהי' במקום זה ע"י השולחן שהרבה יהודים שפכו את ליבם וקיבלו ברכות ונעזרו ונתרפאו על ידיהו, כאן גם תבוא רפואתו...

והמזכיר המשב"ק הרה"ח לייבל שיחי גראנער אמר במוצאי שמחת תורה, שרופא הלב הראשי אמר לו, שאם היו יודעים את ריחוק הערך מהמצב הרפואי הגרוע שהי' בשמע"צ והמצב עכשיו, "כל המשקה של ניו יורק לא יספיק לשמוח ולחגוג זאת..."

לחמם את הקור!

באחד הפעמים שבא מר שניאור זלמן ז"ל שז"ר ל"יחידות" לכ"ק אדי"ש מה"מ הי' באמצע החורף, מזג האוויר הי' קור נוראי, וכל פעם שיצאו לרחוב האזניים קפאו. הרבי יצא לקראתו לקבלו עיי' הרכב, וכשיצא שז"ר מהרכב אמר לרבי: "איזה קור נוראי יש כאן!" ועל כך ענה לו הרבי בקול שלו ורגוע (ושמעו זאת בשידור ברדיו): "נו, דערפאר שיקט מען אהער א איד, אויף אנווארעמען די קעלט...!" [= "לכן שולחים לכאן יהודי, כדי לחמם את הקור...!"]

היינו, שיהודי לא מתקרר מהקור, אלא אדרבה – מחממו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש – 770 – בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!